

PsittaScene

EXTRA BIJLAGE BENELUX

Van de directeur

Door de smog heen kijkend naar de uitgestrektheid van São Paulo, vanuit mijn kamer op de 15e verdieping, is het gemakkelijk om ontmoedigd te raken over de toekomst van natuurbescherming, vooral voor veel spectaculaire en bedreigde papegaaien van Brazilië. Maar zoals Dr. André Saidenberg (onze Braziliaanse vertegenwoordiger) en ik ons de laatste paar dagen hebben herinnerd, zijn er vele inspirerende spelers en partners in papegaaienbescherming hier. Zij tezamen met het brutale paar wilde Brotogerisparkieten, die even op mijn vensterbank zitten, geven ons hoop voor de toekomst van Brazilië.

Die hoop straalt ook uit naar de zuidelijke Atlantici in Afrika. Het kan een beetje bedrieglijk lijken om de hoop te vestigen ten opzichte van trieste verhalen, die we vanuit Afrika melden (“Greys make News” pag.10) maar worden anders opgevat, er is vooruitgang. Terwijl wij beiden treurig zijn door het lijden van elk van deze vogels, proberen we op langere termijn te kijken. Door te kijken naar de inbeslagname van papegaaien over tientallen jaren, in plaats van jaren van enkele gebeurtenissen zien we eigenlijk positieve aanwijzingen van verminderde legale handel en toegenomen uitvoering van bestaande wetten. Elk inbeslagname is, achteraf, een gelegenheid om toekomstige handel af te schrikken en denkbeeldig een gelegenheid om deze vogels vrij te laten in het wild waar ze thuishoren.

We zijn verheugd dat onze FryFlee campagne is uitgegroeid tot zo'n krachtige noodzaak om papegaaien te redden. Met succes onze duizenden supporters met elkaar verbindend met de dag-tot-dag noden van papegaaien en onze partners over de hele wereld, door het ondermijnen van de wilde vogelhandel, welzijn en beschermingsdoelen voor papegaaien, tezelfdertijd. Er zijn een heleboel onontbeerlijke ingrediënten die in het maken van dit werk gaan, maar uiteindelijk is het de steun van jullie, onze leden, donors en vrijwilligers die het allemaal mogelijk en succesvol maken.

Allemaal Bedankt!

Jamie Gilardi

Directeur

Op de wieken met een gebed (pag.6)

De twee Mitchell lori's in een kooi zaten op hun hoede toen de priester langzaam om ze heen liep, vriendelijk wuivend met wierook terwijl hij zong en offerandes onder ze plaatste – een pikant ritueel passend bij de gelegenheid. Op tijd opende hij kalm de kooi en de twee vogels vlogen onmiddellijk de vrijheid tegemoet.

Jarenlang heeft onze partner, de Friends of the National Park Foundation (FNPF), een slim beschermingsplan ontwikkeld, verwant aan het gebruik van offshore eilanden door Nieuw Zeeland om bedreigde vogels te redden van uitsterven. Hun directeur, I Gede Nyoman Bayu Wirayudha (beter bekend als "Bayu") heeft verschillende succesvolle vrijlatingen van de Balispreeuw *Leucopsar rothschildi* geleid op een klein eiland ten zuiden van Bali, Nusa Penida genaamd. Er worden nu vrijlatingen gestart van de kritisch bedreigde Geelkuifkakatoe *Cacatua sulphurea* zowel als van de Javaspreeuw *Padda oryzivora*. Door samenwerking met veel gemeenschappen op het eiland om belangstelling tot bescherming op te wekken en de lokale bevolking te helpen bij herbebossing van hun habitats, creëren Bayu en zijn team een goed beschermd toevluchtsoord voor deze zeldzame vogels. Sommigen zijn inheems op het eiland, zoals de kakatoe en anderen niet, maar Nusa Penida is een veilige plaats om ze aanvankelijk vrij te laten. Als hun aantallen er zijn opgebouwd, kunnen de vogels teruggebracht worden naar hun oorspronkelijke eilanden Bali, Java en Lombok.

Meer dan tien jaar heeft Bayu Mitchell lori's gekweekt en af en toe vogels gekocht van handelaren zodat ze niet verloren gingen in de dierenhandel. In april 2008 liet het FNPF team drie Mitchell's los op Nusa Penida om te zien hoe ze zouden gedijen in die omgeving, voornamelijk op voorwaarden of ze voldoende voedsel konden vinden. Eén die slechts één poot had, verdween in de eerste week. De ander twee werden meer dan een jaar lang regelmatig gezien, schijnbaar gedijend in wat nu meestal kokosnootplantages zijn met kleine stukken secundair bos tussendoor. De laatste vier maanden wordt er nog maar één vogel gezien in het gebied. Men weet niet of de andere vogel is verdwenen of gestorven.

Dit afgelopen jaar kocht het FNPF twee jonge Mitchell lori's tussen de zes maanden en een jaar oud. Ze bleken goede vliegers te zijn en daarom goede kandidaten voor vrijlating. Op 13 juli voegde ik me bij het FNPF team op Bali. We namen een "snelle"boot van ca. 90 minuten over de woelige wateren van Nusa Penida gevolgd door een korte rit naar hun vogelopvang waar deze vogels werden gehouden. Ze hadden tevens verschillende paren volwassen Mitchell's en tientallen Balispreeuwen zowel in gevangenschap als in het wild.

Bayu had al alle regelingen getroffen voor de vrijlating die plaatsvond in een grote Hindoetempel dichtbij de vogelopvang. De lokale priester had de leiding over een speciale vrijlatingceremonie die ca. 40 minuten duurde, waaronder heel veel offerandes, verbranden van wierook en andere rituelen. Zodra de ceremonie was afgelopen, brachten we onze camera's in stelling en Bayu en de priester opende gezamenlijk de kooi. De vogels vlogen direct in de nabijgelegen bomen. Beiden bleken sterke vliegers te zijn, en hoewel ze eerst apart waren, riepen ze constant naar elkaar en vlogen binnen enkele minuten na vrijlating samen weg. We hoorden weldra hun geroep in de verte. Gedurende de uren na hun vrijlating zagen we de twee vogels in de kokospalmen en andere bomen vliegen, verenpoetsend en verscheiden happen van de bladeren en bloemen nemen. Eén van de FNPF medewerkers achterlatend om hun activiteiten bij te houden, keerden we terug naar de opvang voor een pre-vrijlatingvergadering en de terugkeer van Bayu naar Bali.

Ik bleef nog een paar dagen, om de vrijgelaten lori's 's morgens te volgen en mijn twee avonden door te brengen op het eiland met de laatst overgebleven Geelkuif kakatoes (drie wilde poppen en één vrijgelaten man). De ochtend na de vrijlating verbleven de twee lori's binnen 100meter van de tempel. Ze vlogen veel, proevend van fruit, bloemen en zaden terwijl ze dicht bijelkaar bleven. De volgende morgen zaten er twee Mitchell's in de bomen boven de opvang, één van de vrijgelaten vogels en één wilde vogel die nu al meer dan twee jaar in het wild zat. Het was een komen en gaan en ze leken heel gelukkig toegang te hebben tot wat loripap. Het was onduidelijk wat de status van de derde vogel was, maar we hebben één van de medewerkers van FNPF gevraagd om hun vrijlatingactiviteiten na te gaan en hopen gauw een update te krijgen over hun.

Lori Beschermings Netwerk

Het Lory Conservation Network (LCN) werd in 2009 door de World Parrot Trust gevormd met het specifieke doel om dierentuinen, vogelparken en lorishows over de hele wereld met elkaar te verbinden om effectieve beschermingsprogramma's op te bouwen en een paar van de meest bedreigde vogels in de wereld te redden – de lori's.

Leden van het netwerk werken samen met papegaaiën liefhebbers, onderzoekers, lokale gemeenschappen en overheidsfunctionarissen om deze enorme gevarieerde vogels te redden.

Drie LCN projecten worden hier belicht. "To Wing on Prayer" is het verhaal van directeur Jamie Gilardi over de vrijlating van een paar Mitchell lori's, een ondersoort van de Regenbooglori *Trichoglossus haematodus* in Indonesië.

De verhalen die hier volgen schetsen de ervaringen van de Masterstudenten die onderzoek doen op de Cookeilanden die werd gesteund door de LCN dit afgelopen jaar. Hun rapporten over de Saffier lori *Vini peruviana* en de Kuhl's lori *Vini kuhlii* zijn hier samengevat en verkrijgbaar, in zijn geheel op www.psittascene.org

Terzijde

De Regenbooglori *Trichoglossus haematodus* is inheems op honderden eilanden van Indonesië, Nieuw-Guinea, de Salomonseilanden en Nieuw Caledonië en nog veel meer in noord en zuid Australië. Het is tevens een heel gevarieerde soort met wel 20 erkende ondersoorten – meer dan enige andere papegaai – waaronder de Mitchell's Lori *T.h.mitchelli*. Het is de meest westelijke verspreide soort van de hele lorifamilie en werd oorspronkelijk alleen gevonden op de Indonesisch eilanden Lombok en Bali. De afgelopen tientallen jaren heeft de vangst voor de vogelhandel er voor gezorgd dat al deze vogels op het populaire toeristeneiland Bali zijn uitgeroeid en erg lage populaties heeft overgelaten op Lombok, waarschijnlijk met tientallen honderden stuks achtergebleven op de beboste vulkanische hellingen. De vogels op Lombok zijn op dit moment onbeschermd, worden nog steeds gevangen en ze duiken soms op op vogelmarkten vooral in Bali.

Cycloonoverleving

Door Kimberley Jennings

Toen ik op de kleine atol van Aitutaki op de Cookeilanden landde, kon ik mijn ogen niet geloven. Het is een wezenlijk "verlaten eiland" waar stralend witte zandstranden afsteken tegen weelderige groen gebladerte en een niet aflatende blauwe lucht. Aitutaki is letterlijk een juweel schijnend in het midden van de Grote Oceaan. Het wordt omringd door de meest verbluffende lagune in gevarieerde schaduwen van vibrerende aquamarijn. Mijn ogen deden pijn van de aanval van kleuren, vooral omdat ik zojuist een saai grijze zomer in Yorkshire had verlaten.

Ik was op de Cookeilanden als onderdeel van mijn afstuderen aan de Universiteit van Leeds, UK. De Cook Islands Natural Heritage Trust en de World Parrot Trust steunden mij in mijn onderzoek naar de populatie en ecologie van de Saffier lori *Vini peruviana*.

Terwijl Aitutaki uiterst langzaam aan mijn ongetrainde ogen verscheen, het was in feite herstellende van een verwoestende cycloon die het eiland in februari 2010 raakte. Uitschieters van 80-100 km/h bliezen over het kleine atol en vernietigde vele huizen en veel van de kostbare vegetatie van het eiland. Verstoringen zoals deze kunnen een belangrijk effect hebben op kleine, verspreide populaties zoals de Saffier lori's.

Mijn onderzoek was erop gericht om te bepalen hoeveel lori's het hadden overleefd en de cycloon hun gedragsecologie had geraakt. Aitutaki is van overwegend belangrijk omdat het de thuishaven is van 's werelds grootste broedpopulatie van de Saffierlori.

Ik bracht mijn eerste paar dagen door met per fiets de omgeving te verkennen. Ik gaf dat onmiddellijk op nadat ik van een helling naar beneden was gevallen! Een hand en been in verband later, strompelde ik al vroeg op mijn eerste ronde. Ik was nog niet eens de tuin uit van mijn lodge toen twee energieke en luide lori's mijn pad kruisten.

Gelukkig... Tenminste twee hadden het overleefd! De daaropvolgende twee weken merkte ik dat als ik rustig op mijn warande zat, er vlak voor mijn neus lori's zich tegoed deden aan bloeiende planten. Al kijkend naar hun ingewikkelde manier van eetgedrag was een ongelooflijke ervaring. De vogels hebben korte nekken en kunnen niet bij de nectar verborgen in de buisvormige bloemen. In plaats daarvan knijpen ze in de bodem en gebruiken hun lange tongen om het eten te verzamelen. Ik heb een lori gezien die tien of meer bloemen bezocht aan één hibiscusboom.

Ik denk dat dit gedrag bijdraagt aan het overleven van de Saffierlori's. Mijn onderzoek toonde aan dat de vogels vertrokken van hun oorspronkelijke voedselbronnen, kokos, banaan, mango en kapokbloemen ten gunste van kleinere kruidiger planten, die relatief sneller opbloeien nadat de cycloon het eiland raakte. Het goede nieuws is dat de Saffier lori het heeft overleefd. Het slechte nieuws is dat de directe schade van de cycloon Pat een verlies van 50% van de populatie heeft veroorzaakt, met een restant van 1448 vogels. De samenstelling van de populatie was totaal veranderd omdat bijna alle jonge vogels waren gedood. Ondanks het duidelijke vernietigende effect die de cycloon Pat veroorzaakte, laten observaties van het gedrag zien dat de lori voordeel heeft van een algemeen habitat te houden. Terwijl hun voorkeur van verspreiding, habitat en voedsel is veranderd, heeft een relatief groot deel van de populatie het overleefd en er is een grote kans dat de populatie weer in aantal zal toenemen.

Invasies en herintroducties

Door Rachel Heptonstall

Na 28 uur vliegen en 3x overstappen arriveerde ik op 27 mei 2010 op het overweldigende tropische eiland Atiu van de Cookeilanden. Dit zou mijn thuis worden voor 6 weken terwijl ik onderzoek deed voor mijn afstudeerproject aan de Universiteit van Leeds, UK. Ik zou verspreiding en aantallen van de gewone myna's (Treurspreeuw *Acridotheres tristis*) bestuderen, waarbij ik een uitroeiingprogramma volgde, wat het voorgaande jaar was opgezet door Gerald McCormack, directeur van de Cook Islands Natural Heritage Trust. Myna's werden begin jaren 90 naar Aitu gebracht om agrarische pestinsecten te bestrijden en zijn sindsdien zelf een pest geworden.

In april 2007 werden er 27 Kuhl's lori's *Vini kuhlii*, "Kura" zoals ze op Atiu heten, geïntroduceerd vanuit Rimatara, Frans Polynesië. Binnen twee maanden na hun vrijlating waren er vier naar het nabijgelegen eiland Miti'aro gevlogen 23 achterlatend op Atiu. Fossielen tonen aan dat de Kura vóór 1820 woonde op Atiu, maar werden uitgeroeid door de exploitatie van hun kleurrijke veren voor ceremonieel gebruik.

Men zag dat myna's volwassen en jonge Kura's op hun nest bestookten en aanvielen.

Het uitroeiingprogramma werd geïntroduceerd om de populatieomvang van de Myna's te verminderen en de Kura een paar (vredige) broedseizoenen te bezorgen om hun populatie te vestigen op Atiu.

Omdat niemand de loripopulatie sinds 2007 had geschat, besloot ik om hun aantallen aan het onderzoek naar de myna te koppelen.

Vanwege de mogelijke onregelmatige verspreiding van de lori's gedurende de dag, testte ik manieren uit om de verspreiding en aantallen van de vogels te schatten. Ik koos ervoor een Group Observation Count te gebruiken waarbij pupillen van de plaatselijke Enuanu school worden ingezet. Een grote groep mensen werd in 10 paren verdeeld. Elk paar werd gedropt op een populaire voederplaats van de lori op ruwweg dezelfde tijd, om er zeker van te zijn dat de gemelde vogels op iedere locatie verschillend waren, verder verminderde ik de mogelijkheid van dubbeltelling door de locaties te selecteren die ver van elkaar verwijderd lagen. De gemelde tellingen van 2 dagen observeren waren respectievelijk 104 en 11, wat suggereert dat de loripopulatie zich van 23 stuks met succes heeft vermeerderd.

Logistiek was alleen eenvoudige observatietellingen mogelijk, op deze manier verkregen resultaten over de loripopulatie is misschien niet zo betrouwbaar als we hadden gehoopt. Toch suggereert de telling dat, met enig vertrouwen, er een beduidende toename van de populatieomvang heeft plaatsgevonden. De aanwezigheid gezonde jonge lori's bevestigt dat lori's met succes op Atiu broeden.

Terloops hebben de resultaten van het onderzoek naar de myna aangetoond, dat een algehele reductie van de gewone mynapopulatie van ca. 6000 vogels van vóór het uitroeiingprogramma tot maar 3100 stuks een jaar later. Toekomstige schattingen van populaties van myna, Kura en pestinsecten als wel uitgebreid habitatschatting worden aanbevolen.

Het was een fantastische ervaring, mede door de warme en gastvrije mensen van de Cookeilanden, vooral Atiu, een aantal van hen zullen levenslange vrienden en collega's blijven.

Grijzeroodstaarten halen het nieuws

Drie auto's die kratten vervoeren met het label "motoronderdelen" werden aan de grens, tussen de Democratische Republiek Kongo en Oeganda in equatoriaal Afrika, aangehouden en geïnspecteerd. De kratten bevatten eigenlijk levende Afrikaanse Grijzeroodstaarten. Zodra ze ontdekt werden, sprongen de smokkelaars in twee van auto's en vluchtten. Ze lieten één auto achter plus zo'n 150 papegaaian.

Grijzeroodstaarten *Psittacus erithacus* halen de afgelopen maanden nog steeds de koppen over heel centraal Afrika met een stroom van inbeslagnames en handelsverslagen. Het meest van het huidige nieuws komt uit Oeganda, de Democratische Republiek Kongo (DRC) en Kameroen.

Oeganda

De vogels die aan de grens werden achtergelaten, waren de gelukkisten. Ze werden direct doorgestuurd naar het Uganda Wildlife Education Centre (UWEC) waren ze werden verwelkomd door voorbereide medewerkers met kennis. Onmiddellijke noodhulp en medische hulp werd gedaan door Dr. Noel Arinteireho en zijn medewerkers – een vreemde situatie in dit deel van de wereld, misschien onmogelijk 6 maanden ervoor.

Voor de World Parrot Trust is deze voorbereiding één voornaam onderdeel van de FlyFree-campagne geweest. Bezig zijn met het beëindigen van de handel in wilde dieren en papegaaian terug naar het wild te brengen, hebben we partners nodig in het veld, klaar voor actie, wanneer en waar de nood zich voordoet. Precies 3 maanden voor deze inbeslagname heeft Dr. Arinteihero deelgenomen aan een veterinair team dat verdiept was in de Afrikaanse Grijzeroodstaarten in Lwiro Sanctuary in de DRC. Daar stond hij Dr. Gino Conzo en Dr. Davide de Guz bij om aan meer dan 500 Grijzeroodstaarten gespecialiseerde behandeling te bieden (zie PS 22.4 nov.2010). De dokters Conzo en Guz waren vanuit Italië naar Lwiro gestuurd door de World Parrot Trust, gesteund door donaties verkregen uit onze FlyFree-campagne.

Hoewel UWEC in het verleden kleine aantallen inbeslaggenomen Grijzeroodstaarten hebben aangenomen – hebben zo op dit moment geen geschikte volières om de 125+ vogels die de inbeslagname hadden overleefd te verzorgen. Bij het horen van hun toestand stuurde de World Parrot Trust onmiddellijk fondsen voor de verzorging van de vogels en het bouwen van rehabilitatievolières, zowel als ringen om toekomstige identificatie mogelijk te maken. Het bleek geen moment te vroeg. Minder dan 2 weken later voegden zich nog eens 140 Grijzeroodstaarten van een andere inbeslagname zich bij vogels in het centrum. Deze zending was ook bestemd voor illegale export hoogstwaarschijnlijk naar Europa en Azië.

In plaats daarvan bleven de vogels in Oeganda waar de Grijzeroodstaarten nu zijn uitgestorven in zijn voormalige verspreidingsgebied. We hopen dat in de komende maanden deze vogels kunnen worden vrijgelaten in één of meer van de gebieden waar ze vroeger voorkwamen. Deze prestatie kan een signaal afgeven voor de aanvang van een belangrijk herstel van deze geteisterde soort in delen van hun historisch gebied.

Democratische Republiek Kongo

Intussen heeft een verhaal in de DRC in het bijzonder onze gedachten en inspanningen overheerst. De “Kongo 500” zoals wij ze noemen, verwarmde onze harten. Dit zijn de vogels die we in het laatste nummer van PsittaScene (nov.2010) uitgebreid hebben belicht. Ze werden inbeslaggenomen op hete vliegveld van Kavumu in de DRC in september en binnen een paar uur naar Lwiro Primate Sanctuary overgebracht. Lwiro was totaal onvoorbereid maar gaven de vogels onmiddellijk heldhaftig huisvesting en verzorging. De uitkomst van steun voor de Kongo 500 door onze online oproep was geweldig en binnen een paar dagen werden er fondsen voor voedsel, kooien en medische hulp ingebracht. De vogels ontvingen een intensieve behandeling en rehabilitatie en er werd voor gezorgd met vaardigheid en trots door de verzorgers van Lwiro, wat geheel nieuw voor ze was. We waren verheugd over het herstel van de vogels en dat de inbeslagname zich had voorgedaan. De DRC is één van de twee landen in Afrika die nog steeds een exportquota van duizenden Grijszoodstaarten handhaaft en vaak overschrijdt. Het feit dat er enige tekenen van handhaving merkbaar was, was op zich een voerwinning.

Helaas toen het overgrote deel van vogels sterk genoeg waren voor vrijlating, arriveerden er gewapende mannen op Lwiro en namen ze mee ondanks de protesten van de sanctuariemedewerkers. Het bleek een overval te zijn het Ministerie van Milieu en dat de vogels werden teruggegeven aan de oorspronkelijke handelaren. We werken nu nauw samen met partners om regeringen in de DRC, CITES en Interpol te alarmeren, in de hoop dat sommige vogels opnieuw kunnen worden geclaimd. Onze WPT-Afrika afdeling is waakzaam indien er vogels met deze ringen daar worden geïmporteerd.

Volgens ons verblijven de Kongo 500 in de DRC in afwachting van hun export. De voorziening in Lwiro is klaar, om ze te willen en kunnen terugnemen of nog meer inbeslaggenomen vogels in de toekomst. Het is de enige voorziening in zijn soort in het land en dat, hopen we, zal nog meer handhaven motiveren.

Deze tragische wending van dit verhaal onderschrijft precies hoe moeilijk het is om in dit deel van de wereld te werken en hoeveel er op het spel staat in de internationale wereld van de handel in wildlife.

Er is overduidelijk nog een lange weg te gaan voordat de vogels hier een behoorlijke graad van bescherming genieten.

Zuid-Afrika

Ergens anders in de DRC stierven bijna 700 Grijszoodstaarten aan de kou gedurende een vlucht naar Durban in Zuid Afrika. De omstandigheden met betrekking tot hun dood blijven een mysterie omdat andere dieren aan boord van dezelfde vlucht bleven leven. De resultaten van de autopsies op de dode vogels zijn twijfelachtig gebleken. De luchtvaartmaatschappij heeft afstand van zijn verantwoordelijkheid voor hun dood genomen en de betrokken partijen zijn nu in een wettelijke strijd verwickeld. Het nieuws van hun dood is breed uitgemeten in de pers in Zuid Afrika voornamelijk door de inspanning van Dr. Steven Boyes van WPT-Afrika.

Als resultaat van dit tragische geval en de publiciteit eromheen heeft de WPT een petitie opgezet om de Zuid-Afrikaanse regering aan te moedigen alle handel in wildvang vogels te verbieden. Het is één van de weinig overgebleven landen waar nog handel wordt gedreven. WPT-supporters kunnen de petitie ondertekenen op: www.parrots.org/petition

Kameroen

Na de gewapende overval en luchtvaarttragedie in de DRC leek de inbeslagname van 700 Grijszoodstaarten in Kameroen gemeengoed. De derde grote inbeslagname hier binnen een jaar gebeurde in december 2010 en werd mogelijk gemaakt door het Ministerie van Forest en Wildlife van Kameroen en de Last Great Ape Organization (LAGA).

De vogels waren bestemd voor Nigeria en bevonden zich in kenmerkende verbijsterende omstandigheden: gepropt in 11 kleine kisten met 16cm kopruimte. Ze hadden geen voedsel en water 48 stuks waren dood bij aankomst. Vanwege de inbeslagname werden er twee invloedrijke handelaren gearresteerd en een opsporingsbevel uitgevaardigd voor een derde persoon.

In een rapport kortgeleden uitgegeven door het WWF verklaarde Ofir Drori, directeur van LAGA: “Dit is een hele, hele winstgevende handel. De winst van illegale opbrengsten uit handel in deze soorten is heel hoog – soms meer dan handel in ivoor, wat een betere internationale uitstraling heeft...”

De overgebleven vogels werden naar het Limbe Wildlife Centre gestuurd. Het centrum dat afgelopen jaar zo'n 1500 Grijzeroodstaarten kreeg, waar nog steeds 150 vogels aan het herstellen waren van de twee eerdere inbeslagnames. Met bestaande beperkt ruimtes planden en bouwden de medewerkers een geheel nieuw blok volières in een naburige botanische tuin. Deze kooien zitten nu vol met herstellende papegaaien. Van ons FlyFree-programma kreeg Limbe \$5.000 in hun noodfonds gestort, een grote hoeveelheid gespecialiseerde medische hulpmiddelen en ringen voor 1.000 vogels. We zijn vooral dankbaar dat ons uiteindelijke werk, investeringen en technische steun onze partners van LAGA en Limbe in staat hebben gesteld om zo'n directe en effectieve actie te ondernemen om deze laatste slachtoffers van de handel in wilde vogels te helpen.

Blauwschedel Grootsnavelpapegaai (pag. 16)

Door Quentin Philipps; Foto's Honor Philipps

De Blauwschedel Grootsnavelpapegaai *Tanyganthus lucionensis* komt op heel de Filippijnen voor. Deze eens veel voorkomende papegaai is nu schaars in zijn meest voorkomende leefgebied en kleine populaties overleven slechts als ze veilig zijn voor de vangst. Terwijl we onderzoek deden voor ons laatste boek “Phillipps’ Field Guide to the Birds of Borneo” bezochten we de meeste eilanden van Borneo waarop de Blauwschedel Grootsnavelpapegaai nu te boek staat om onderzoek naar zijn huidige status te doen. Ondanks zijn schaarste is deze papegaai goed bekend bij vogelspotters vanwege een wilde populatie van 40 stuks op het strand van Tanjong Aru in het noorden van Borneo. Deze populatie stamt af van een groep van 12 vogels die ik daar in een volière hield en heb vrijgelaten toen ik naar Engeland vertrok in 1971.

Lees meer op: www.parrots.org/blue-nape

Nieuw Amazone Fonds

Door Sam Williams

De aantallen papegaaien vermeerderden zich op Bonaire! De Geelvleugelamazone *Amazona barbadensis* wordt door het IUCN gezien als kwetsbaar voor uitsterven. Er zijn verschillende geïsoleerde populaties verspreid over het vaste land van Venezuela en vier Caribische eilanden. In Venezuela is intensief stropen wijdverbreid en zorgt voor afname.

Op Bonaire kunnen we met trots melden dat de papegaaienpopulatie zich aan het herstellen is van aantallen van ca. 350 vogels tussen 1980 en 2000, tot ca. 800 in 2010. De politieke situatie is naar wens en de inwoners hebben een hoopvolle toekomst voor deze soort. We zijn kortgeleden gestart met een non-profit fonds, Echo, om ons te helpen de papegaaien te beschermen.

Lees meer op: www.echobonaire.org

Te herinnering aan Paul Igag (pag. 17)

24 februari 1964 – 29 oktober 2010

Paul Igag was onze eerste inheemse ornitholoog op Papoea Nieuw-Guinea (PNG). We ontmoette Paul in 1999 voor het eerst toen hij naar Australië kwam zodat we aantekeningen konden uitwisselen; later voegde hij zich bij ons team als masterstudent aan de Australian National University. We werkten aan de Edelpapegaaien *Eclectus roratus* en de Palmkaketoe *Probosciger aterrimus* op Cape York. Hij werkte aan

dezelfde soorten plus de Kaalkoppapegaai *Pionopsitta (Gypopsitta) vulterina*, in het Crater Mountain gebied van PNG.

Paul maakte gebruik van de vaardigheden en kennis van de lokale grondbezitters om belangrijke informatie toe te voegen aan de biologie van deze weinig bekende soort (zie PsittaScene 14-2, mei 2002) en zijn masterthese bevatte een paar van de eerste gegevens over de reproductiebiologie van grote papegaaien op Nieuw-Guinea. Hij had een ongeëvenaarde bekwaamheid met grondbezitters samen te werken op een manier die gebaseerd was op wederzijds respect. Hij nam de moeite om de lokale dialecten te leren en spendeerde ontelbare uren bij de lokale bevolking door zodat hij de sociale en culturele kwesties die hun bossen betroffen kon begrijpen. Samen met medewerkers van de Research and Conservation Foundation and Wildlife Conservation Society, zette Paul een Trained Local Observer programma en systeem op om inkomen genereren gebaseerd op bescherming als een alternatief voor een economische gebaseerd op nog meer vernielzuchtige onttrekking van bronnen.

Hij was betrokken bij de oprichting van het PNG Institute for Biological Research Inc. – een organisatie die zich tot doel stelt PNG biologen te trainen en traditionele kennis en gewoonten te integreren met behulp van moderne beschermingsconcepten. Paul was studentenbegeleider en mentor van letterlijk tientallen studenten in de biologie zowel in PNG als overzee, die hem liefdevol kenden als Oom Paul.

Paul zijn liefde voor wildlife en wilde plaatsen was tastbaar. Hij was een eersteklas bioloog met uitstekende veldvaardigheden. Op Cape York bouwde Paul steigers van jonge bomen en wijnstokken om ons te helpen bij het inspecteren van de nestbomen van de Palmkaketoe die we anders nooit hadden kunnen bereiken. Paul bagatelliseerde zijn eigen vaardigheden op een karakteristieke manier, hij deed voorkomen of zijn eigen vaardigheden te wijten waren aan de PNG grondbezitters waarvan hij zei dat zij hem zoveel hadden geleerd. De sterkte van het beschermingswerk van Paul was gebouwd op zijn persoonlijkheid. Hij zag de positieve kant van iedere situatie en in iedere persoon. Hij had de meest aanstekelijke lach. Als hij lachte, lachte iedereen. Iedereen die hem ontmoette mocht en bewonderde hem. En indien nodig had Paul een onvoorstelbare vermogen om onmiddellijk conflicten te analyseren en er met groot respect mee om te gaan. Hij bracht op meesterlijke wijze mensen bij elkaar, zoveel zelfs, dat de lokale grondbezitters in Crater Mountain hem kozen als lokaal politiek lid.

Paul zijn leven eindigde plotseling en veel te vroeg op 29 oktober. Hij was 46. Hij laat een grote en liefdevolle familie achter, waaronder 6 prachtige kinderen. Voor de mensen die Paul kenden, heeft het heengaan van Paul zich doen voelen als een aardshok, waarvan de schokken nog een generatielang zullen natrillen. Hij was de meest oprechte en hartelijke persoon die je nauwelijks nog zult tegenkomen. En zijn bijdrage aan bescherming in PNG blijven onmeetbaar.

Vertalingen Ria Vonk